

Kime aşık olacağıma karar veremediğim zamanlardayım. Herhangi birine aşık olduğumda sonunu getirecek birisi olduğum, bende şeytan tüyü bulunduğu inandığım için anlatmıyorum. Bilakis bugüne kadar gözümün bebeği derecesinde sevdiğim hiçbir kızın benimle ilgilenmediğini bildiğim halde karar veremiyorum. Mahkumun işkencecisine karar veremeyişi gibi bir kararsızlık hali...

Doğal olanı, elbette, hiçbirine aşık olmamaktır bu durumda. Makul insanlar öyle yapar. Ancak makul insanların, anladığım kadarıyla kızların nasıl tavlanaacağına dair bir kitapları da mevcut ve hepsi aynı kitaptan okurmuş gibi bana tavsiyelerde bulunuyorlar.

Bir kıza yaklaşırken, en önemli olanı kendine güvendir. Ne kadar yakışıklı olduğun önemli değildir, eğer başarılı bir erkeksen işler kolaylaşır ancak başarısızlığını pazarlamayı bilecek kadar kendine güvenliysen de şansın çoktur. Bir kadına son şansının o olduğunu değil, bir çokları arasından onu seçtiğini hissettirmelisin. Ona gereğinden fazla ilgi göstermemelisin. Yapmayacağın tek şey, seni elinde oynatabileceğine inandırmaktır. Gizemli dur. Seni çözemesin. Seni çözdüğüne inandığında etraftan çekilecektir. Bunları anlatan bir kitap olmalı bu, herkesin kafasında yazılmış. Kız tavlamanın anayasası...

Bende bu kitapta yazılı olanların hiçbirisi mevcut değil. Kendimde bir kızın ilgisini çekecek herhangi bir özellik göremiyorum. Yakışıklı değilim, onları etkileyecek bir bilgim yok, sıkıntılı bir hayat çekmedim, gizem ne ki bulasın, insanların genelinden ayrıldığım hiçbir nokta yok, top oynarken en kötü değilim, en iyisi olamadım, okulda en kötüsü değildim, en iyisi olmak istemedim. İnsanların beni anacağı ve birbirlerine anlatacakları bir özelliğim yok, kimsenin benim dedikodumu yaptığını sanmıyorum. Ortalama bir üniversiteden mezun olup, ortalama bir yerde, ortalama bir iş buldum ve ortalama bir eleman olarak hafta sonlarımın yarısında çalışıp, yarısında yatarak ve boş vakitlerimde herkesin yaptığı cinsten işleri yaparak hayatımı geçiriyorum.

Ortalamadan sadece bahsettiğim konuda ayrılıyorum. Kızlar nasıl tavlansın, ne gibi yolları vardır? Arkadaşlarım bazen bu konularda bana ders vermeye kalkar, ancak ben onların anlattığı insan olmadığımı bildiğim için, sadece uzaktan sevebilen biri olarak yaşamaya devam ediyorum.

Bana akıl veren arkadaşlarımdan birinin mesela çok kız arkadaşı olur. Arada kızlara nasıl davranmam gerektiğini anlatır, hatta bir keresinde kız arkadaşının arkadaşını ayarlamaya da kalktı. Kızla bir yerde tanıştık, ben tir tir titriyordum, kız da bana sanki ciğerimi okurmuş gibi bakıyordu. Sonradan benden hoşlanmadığını söylemiş. Onu suçlamıyorum, ben de kendimden hoşlanmıyorum.

Biri bana kızların afralı tafralı isimleri duymaktan hoşlandığını, genel kültürü iyi olan erkekleri daha çok sevdiklerini söylemişti. Ben okumaktan hoşlanmam. Sıkılırım. Bundan bahsettiğimde, çoğu kızın uydurulmuş isimlerle gerçeklerini birbirinden ayıramayacağını söyledi. Kendime güvenip kıcımdan isim ve hayat hikayesi sallarsam da olurmuş, on kızdan dokuzu aradaki farkı bilmezmiş, bilenler de zaten fazla akıllı olurmuş bana yaramazmış.

Annem bana kimseyi aldatmamamı söylerdi küçükken, ben de hala çok zorda kalmadıkça yalan söylemem. Anladığım kadarıyla bu kızların hepsine bir yerlerde yalan söylemek gerekiyor. Ben

birinin karşısına geçip, *ben kendime güvenmiyorum, arkadaşlarımın hepsinin kız arkadaşı olduğu için onlara özeniyorum ama onların kız arkadaşlarıyla neler yaptığını da tam bilmiyorum. Sadece güzel bir şeymiş gibi geliyor ama ben aslında seni nasıl etkileyeceğimi de bilmiyorum* desem herhalde benim kız arkadaşım olmaz. Ama gerçek bu. Bunun dışındaki her şey, yani benim kendine güvenen ve kültürlü ve bakımlı ve sportmen ve geleceği parlak bir erkek olduğum gibi her şey yalan. Yalan da, çok söyleyince, bende annemin zamanlarından beri bir karın ağrısı yapar. Karnım ağırırsa kız arkadaşı ne yapayım?

Bulduğum çözüm, ulaşamayacağımı bildiğim kızlara aşık olmak...Şimdilerde iş yerine gelip giden biri var, çok alımlı, bakışlarından deryaların süzüldüğü, konuşmasındaki vurgularında teninin kıvrımlarını hissettiğim biri. Gözlüğünü saçlarına takarken, çantasından kalemmini çıkarırken, çayını bardağından alırken ürperiyorum. Sadece birkaç kelime konuşmuşluğumuz var, ancak yaklaştığında dahi ondan yayılan bir serinliği hissedebiliyorum. Aynı anda hem tüylerim diken diken oluyor, ona bakmamak için, hem de ondan yayılan sakinliği hissediyorum.

Şimdi, mesela, ben bu kıza ne diyebilirim? Onu nasıl benimle bir yerlerde yemek yemeye ikna edebilirim? Onun seveceği bir yeri nasıl öğrenebilirim? O benim hiç de görüldüğüm gibi bir olmadığımı nasıl düşünür? Bir sorun da şu, ben görüldüğüm gibi bir insanım, görüldüğüm gibi olmadığımı nasıl anlatabilirim?

Aşık olmakta kararsız kaldığım diğerleri de farklı değil. Hemen hepsini gördüğümde kalbim bir başka atıyor. O kadar. Devamı yok. Devamı olsun istemiyorum. Hayalleri daha güzel. Hayalleri beni titretmiyor, hayalleri etkilemeye de gerek yok.